

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МЕДИЧНИЙ ІНСТИТУТ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА КЛІНІЧНОЇ МЕДИЦИНИ
Topical Issues of Theoretical and Clinical Medicine

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
V Міжнародної науково-практичної конференції студентів та молодих вчених
(м. Суми, 20-21 квітня 2017 року)

Суми
Сумський державний університет
2017

ВІДМІННОСТІ МОРФОФУНКЦІОНАЛЬНОГО СТАНУ ТИМУСА ПРИ РІЗНИХ ЗА ПЕРЕБИГОМ І ЕТІОЛОГІЄЮ ВИДАХ ЗАПАЛЕННЯ

Азаров А.А.

Науковий керівник: д.мед.н., доц. Татарко С.В.

Донецький національний медичний університет, кафедра фізіології та патологічної фізіології

Мета і завдання дослідження – вивчити розходження в морфофункціональному стані тимуса при різних за перебігом і етіологією видах запалення у щурів.

Методи дослідження та їх застосування. Використовували гостре інфекційне, вторинно хронічне, первинно хронічне неімунне (гранульоматозне), первинно хронічне імунне запалення. Дослідження проводили, починаючи з 6-ї год до 28-ї доби запалення. На зрізах тимуса використовували комплекс гістологічних (забарвлення гематоксиліном і еозином, за ван Гізеном та Малорі) та гістохімічних реакцій (ШИК- та Хейл-реакції, реакції Браше та Фельгена–Росенбека). Імунні клітини диференціювали за допомогою шурячих моноклональних антитіл (CD3, CD4, CD8, CD45RA), а також клітини-продуценти імуноглобулінів (IgE, G і M).

Основні результати. При гострому запаленні в тимусі переважає акцидентальна трансформація (зменшення клітинності в корі), а при хронічному – гіперплазія. Вона швидше розвивається при вторинно хронічному запаленні, ніж при первинно хронічному, і при імунному, ніж при неімунному, і найбільш виражена при первинно хронічному запаленні. Вміст CD3⁺-клітин у тимусі помітно зменшується при гострому запаленні, незначно – при вторинно хронічному, коливається в обидва боки при первинно хронічному й збільшується – при імунному. У всіх випадках переважає хелперна активність (вміст CD4⁺-клітин), однак ще більше вона переважає при гострому запаленні і менше – при вторинно хронічному і особливо імунному запаленні, тобто у двох останніх випадках наростає супресорна активність (вміст CD8⁺-клітин). Міграція В-клітин (CD45RA⁺-клітин) із крові в тимус особливо підсилюється при гострому запаленні, але спостерігається також і при хронічному. Кількість IgE⁺-клітин значно більша при хронічному, особливо імунному, запаленні, ніж при гострому, тоді як вміст IgG⁺- і особливо IgM⁺-клітин – навпаки.

ЗВ'ЯЗОК ПОЛІМОРФІЗМУ rs1137101 ГЕНА РЕЦЕПТОРУ ЛЕПТИНУ З ПОКАЗНИКОМ ІНДЕКСУ МАСИ ТІЛА У ХВОРИХ НА ЦУКРОВИЙ ДІАБЕТ 2 ТИПУ

Гришов А.А.

Науковий керівник: проф. Зяблицев С.В.

Національний медичний університет ім. О.О. Богомольця, кафедра патофізіології

Актуальність. Основною причиною розвитку цукрового діабету 2 типу (ЦД2Т) є постійна гіперглікемія, яка супроводжується інсулінорезистентністю і зниженням функції β-клітин підшлункової залози. Часто ЦД2Т супроводжується абдомінально-вісцеральним ожирінням, при цьому має місце прямий зв'язок ступеню ожиріння з розвитком проявів та ускладнень ЦД2Т. Однією з причин розвитку інсулінорезистентності вважають формування ще на початкових етапах хвороби лептинорезистентності та порушення функціонування лептинових рецепторів LepRa і LepRf, які кодуються геном LEPR (хромосомна локалізація 1p31, екзон 24). Отже, метою дослідження було визначення зв'язку поліморфізму rs1137101 гена рецептору лептину з наявністю ожиріння за показником індексу маси тіла (ІМТ) у хворих на ЦД2Т.

Матеріали та методи. У дослідження включені дані обстеження 65 пацієнтів з ЦД2Т. Згідно до рекомендацій ВООЗ визначали ІМТ (кг/м²). Кількість пацієнтів із нормальною або зайвою вагою (ІМТ ≤ 30 кг/м²) співвідносилася до кількості пацієнтів з ожирінням (ІМТ > 30 кг/м²) як 1:1. У якості контрольної групи обстежені 25 людей відповідної статі та віку, які не мали ЦД2Т та ожиріння. Молекулярно-генетичні дослідження проведені з використанням полімеразної ланцюгової реакції у реальному часі TaqMan Mutation Detection Assays Life-Technology (США).